

Elisabeth Forest

alias Rose Woods

Szeret, nem szeret

Greenshire-i szerelmek 2.

regény

Prológus

Európa, 1822:

Lord Harry Devereux, Outridge hatodik grófjának egyetlen fia, feszülten kémlelte a sötétséget. Megbánta, hogy nem kérte meg legjobb barátját, Saint-Germaint vikomtót, hogy tartson vele. Még csak nem is említette neki, mire készül, pedig Tony ugyancsak nagy hasznára lett volna ebben a pillanatban. Híres hatodik érzéke azt súgta, hamarosan szörnyűség történik.

A háború és Napóleon emléke lassan halványult a kontinensen, ám a Korona ellenségei továbbra sem tétlenkedtek. Ők ketten azért érkeztek, hogy a hazájukat szolgálják. Nem fegyverrel, egyéb tudásukkal. Anthony azzal szerzett elismerést magának a társaság berkeiben, melynek égisze alatt tevékenykedtek, hogy mesteri módon tudott mindenféle információt összegyűjteni emberekről, akik után a Szervezet érdeklődött. Ő maga pedig azzal vált híressé, vagy inkább hírhedté, hogy a csakis rá jellemző csalhatatlan ösztönnel kutatta fel országa Európa-szerte bujkáló ellenségeit. Előbb vagy utóbb mindig rábukkant arra, akinek a nyomába szegődött. S ha a feladat elvégzése közben Anthonyval

olyan titkokat is megtudtak, mely szolgálta a békét, azt továbbították közvetlen főnöküknek, Wilsonnak.

Ezúttal azonban nem bajtársa, a vikomt tudására és hősiességére támaszkodott. Egyetlen segítője, terveinek tudója csakis Lady Yvette Lacroix volt.

Nagyszerűen tudott együttműködni a nővel. Rengeteg hasznos információt kapott tőle, nem egy célpontra sikerült rábukkannia az értesülései alapján. Comtesse Yvette, a gyönyörű, fiatal özvegyasszony meglepően könnyen jutott mások titkaihoz, és szégyentelenül ki is használta ezt a képességét. Természetesen Harrynek sem voltak lelkiismereti gondjai, mikor a nő által kikémlelteket hasznosította. Yvette nélkülözhetetlennek bizonyult számára mind a munkában, mind a magánéletben. A szíve meglódult, ahányszor rá gondolt, a gyomra tótágast állt, és egészen más, jóval férfiasabb testrészei is élénken reagáltak az emlékére.

Fiatal kora ellenére számtalan gyönyörű nővel akadt már dolga, de Yvette más volt. Ő volt az igazi. Ketten tökéletes párost alkottak, s Harry életében először olyan szerelmes és boldog volt, mint egy kamasz. Hogy kitűnően tudtak együtt dolgozni, még különlegesebbé tette a kapcsolatukat.

Megtapogatta a belső zsebét, mintha az apró bársonyerszénybe csomagolt csecsebecséből szeretne erőt meríteni ahhoz, ami előtte áll. A kabát vastag anyagán keresztül nem érezte ugyan a filigrán jeggyűrűt, de már a tudat, hogy nála van, valamelyest megnyugtatta.

Ha ennek vége – határozta el –, fél térdre ereszkedik Yvette előtt, és megkéri a kezét, ahogy azt illik. Ahogy a nő megérdemli. Yvette volt élete szerelme, képtelen lett volna nélküle élni. Tehát beszerezte az engedélyt,

gyűrűt vásárolt, és annyira készült a nagy alkalomra, hogy még éjjel is erről álmodott.

Este elvitte Yvette-et vacsorázni, majd egy divatos mulatóba mentek. Egész idő alatt próbálta összeszedni a bátorságát. Tudta, hogy Yvette is szereti, mégis izgult. Életében először – s reményei szerint utoljára – akarta megkérni egy nő kezét. A másnapra tervezett küldetés miatt is aggódott, így hát meg volt minden oka a szorongásra, amit azzal próbált csillapítani, hogy sűrűn emelgette a boros poharat. Ennek eredményeként alaposan felöntött a garatra. Reggel aztán kínzó fejfájással ébredt, anélkül hogy bármire emlékezett volna az elmúlt éjszakából. Zavartan feküdt az ágyban a még alvó Yvette mellett, és azon törte a fejét, mi történhetett. Szörnyen haragudott magára, amiért így elbaltázta a lánykérést.

Azonban akárhogy törte a fejét, csak egy homályos álmokép sejlett föl előtte. Rémllett neki, hogy álmában megkérte Yvette kezét, épp ahogy ébren tervezte, aztán tüstént feleségül is vette a nőt. Meglehetősen fura esküvő volt – ami álombéli esküvők esetében nem lehet olyan szokatlan. Yvette mosolyogva, apró csokorral a kezében állt mellette, abban a ruhában, melyben este vacsorázni indult. Harry is ugyanazt a ruhát viselte, és idiótaként vigyorgott a nőre, miközben az halkán elsuttogta az igent. Az előttük álló, enyhén imbolygó pap – akiről Harrynek fogalma sem volt, honnan tudja, hogy Isten szolgája, mert sem a ruhája, sem a viselkedése nem sejtette, ráadásul még ittasnak is tűnt –, férjnek és feleségnek nyilvánította őket, majd hatalmas böfögés kíséretében tósztra emelte a kezében tartott karcsú pezsgős poharat.

Harrynek úgy rémlett, maga sem volt egészen józan a szertartás alatt, de ezt a zavarba ejtő tényt is annak számlájára írta, hogy egy álomban nem ritkák azok a dolgok, melyek a valóságban soha nem fordulhatnak elő. A tetemes mennyiségben elfogyasztott bor miatt már semmin sem csodálkozott.

Ébredés után figyelte a mellette alvó asszonyt, és az élénk álomra emlékezve elhatározta, hogy mihamarabb feleségül veszi ezt a csodaszép, vibráló életerőtől telített angyalt. Nézte a szőke hajjal keretezett, finom vonású arcot, melynél tökéletesebbet soha nem látott. Örült annak, hogy hamarosan megvalósítja tervét. Már nem bánta, hogy előző este képtelen volt megtenni, amit eltervezett. A lánykérés mégis várhatott egy keveset. Túl akart lenni az előtte álló feladaton, hogy utána megkönnyebbülve, szabadon ünnepelhessék eljegyzésüket Yvette-tel.

– Koncentrálj, Devereux! – intette magát, mikor rájött, mennyire elkalandoztak a gondolatai. Megrázta a fejét, hogy kiűzze belőle az izgató gondolatokat. Küldetése tiszta elmét és összpontosítást kívánt. Arra készült, hogy elkapjon és kivonjon a forgalomból egy olyan embert, akinek lelkén máris rengeteg gaztett és kioltott emberélet száradt. Mindezt Tony segítségével nélkül. Anthony ugyanis sem az Yvette-hez fűződő szerelméről, sem a kettejük közötti munkakapcsolatról nem tudott. Fogalma sem volt róla, hogy a comtesse információkat szállít neki, melyeket aztán Harry felhasznál a küldetesei során. És szerette volna, ha ez ezután is így marad. Még ha maradéktalanul megbízott is a barátjában, nem akarta, hogy az asszony nevét bárki összefüggésbe hozza a feladattal, amit királya